

Τούτος μακάριος
Πρωτοπαθάρσιος
και Καγκελάρσιος.

Σ' αυτό τὸ χάλι
μικροὶ μεγάλοι
φωνάζουν πάλι:

Ἀλεξιτήριε,
Μόσχε σωτήριε,
δέξαι σοι, κύριε.

Τούτον ἐπικαλοῦμαι σὲ χρόνια τρομερά...
τοῦ βόταμ, ντίβα, μόνε, λέγω Ἐρατώ...
θέλω και τοῦ Βαράνου νὰ πέρνω τὸν παρᾶ,
θέλω και τοὺς Συμμάχους φίλους νὰ τοὺς κρατῶ.

Μὲ γαίρουσαν ψυχὴν
σαλπίζετε στὰ πλήθη
πῶς τώρα κατ' εὐχὴν
ὁ μπλόκος διελύθη.

Ἐτελείωσε τὸ κάζο κι' ὁ κόσμος ἔχει χαρῆ...
πάει και τοῦ Ναυάρχου τὸ φοβερὸ μπουρλί.
Βαρεῖται τὰ βρολιὰ,
πάλι μὲ τὴν Ἀγγίλια
μας ἔδωσε παληὰ
κι' ἀληθινὴ φιλία.

Ἐτελείωσε τὸ κάζο και καθεμὴ φεόβερα,
ποῦ γέννησε μιὰ κάκκια μ' αὐτὴν τὴν Ἐγγιλιτέρα.
Ἐμεῖς μὲ τὴν Ἀγγίλια κι' αὐτὴ μαζὺ μ' ἡμᾶς,
ἔτσι ἔμπορεῖ νὰ φέξη κανέναν λουκουμαῆς.

Ἐστὴν κάκκια μας τελεία,
στὸν Ἑλλιοτ φιλιὰ,
ἡμεῖς χωρὶς Ἀγγίλια
δὴν κάνομε δουλειὰ.

Κι' ἐν μέσῳ τῶν πολέμων κι' ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης
πρέπει και τοὺς Ἐγγιλιζοὺς ὡς φίλους νὰ τοὺς κρῖνετε
Κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ
και νῦν και' στὸν αἰῶνα
ὀμνῶ τὴν Ἀλβιόνα,
ποῦ δίνει και λεφτὰ.

Πάλ' ἡ παληὰς ἀγάπαις,
και τώρα, βοὲ γαιδοῦρι,
δίνω καμπόσαις φάπαις
και στὴ δική σου μόρη.

Σκέψεις τοῦ Φασουλῆ περίεργος πολὺ.

Τώρα, ποῦ μὲ τὸν πόλεμο συμβαίνουν τόσα λάθη,
τώρα, ποῦ γάχνουνε πολλοὶ τ' αὐτὰ μὲ τὸ καλᾶθι,
μοῦπαν πῶς ἔτσι ἔαφνικὰ πλῆσιο πολεμικὸ
πῆγε στὸ Κασταλλόριζο, ποῦθιν Ἑλληνικὸ,
και τὸ κατεδομάρδισε γιὰ μέρος Τουρκικὸ,
νὰ κατὰ λάθος ἐκταναν αὐτὴν τὴν σφοδρῆλια
κι' ἔλο τὸ Κασταλλόριζο λιγώθηκε στὰ γέλοια.

Εἰς τοῦ Φαλήρου κάθομαι τῷμορφο τὰκρογιάλι
κι' ἔλο τὴν πικροθάλασσα κυτᾶζω μὲ τὸ κιάλι,
μὴ κατὰ λάθος ἔαφνα κάποιο πολεμικὸ
νομίσση και τὸ Φάληρο γιὰ μέρος ἐχθρικό,
και μπάμ και μπουδμ ἀρχίσομε βρονταῖς και μπαταρίας
κι' ἔχομε φασαρίες.

Μὲς στὸ πολέμου τὸ κακὸ
συμβαίνουν τέτοια λάθη,
κι' ἄν γίνη τέτοιο ἔαφνικὸ
τὸ Φάληρον ἐχάθη.

Κι' ἄν ἔχ' ἡ μοῖρα μας γραφτὴ
και τέτοια δυστυγία,
θὰ λείψ' ἡ Πλάζ ἡ ζηλευτὴ
και τὰ ξενοδοχεῖα.

Θὰ λείφουνε κερᾶσματα,
μὰ και χοροὶ και τσίγγια,
κι' ἔπάνω σὲ χαλάσματα
θὰ κλαίη κουκουδάγια.

Γιὰ τέτοια συμφορὰ θεινὴ
παθαίνεσαι και φρίττει
μαλὸ ξεβιδωμένο.

Σὰν σκέπτεται τί θὰ γενῆ
κι' ἐκείνο μου τὸ σπητὶ,
ποῦναι και χρωμένο.

Πανήγυρις γραμματάων ἐκ τῶν ὠραιότετων.

Ἐστὸ Σακελλαροπούλου τοῦ Σπύρου τὴν γιορτὴ
κι' ἐγὼ καμπόσαις στίγους θὰ ρίξω στὸ χαρτί.
Εἰκοσιπέντε χρόνων λαμπρὰ διδασκαλία
χωρὶς φωναῖς και κόμπου φουσκώματα γαλοῖα.

Σπορεὺς κι' ὁ Σπύρος σπόρον ἔσπειρε τοῦ καλοῦ,
ἐδίδαξε τὸν Πήγη ρήματα μεγαλείου,
ἀλλὰ κι' ἔπαινομάσθη Λατινὸς πρὸ πολλοῦ,
μύστης τοῦ Παρθενόου και τοῦ Καπιτωλίου.

Μὲ τοῦτον τὰ Γεροῦνδια δυσάρεστα δὴν εἶναι,
μὴδᾶ και τὰ Σουπινὰ,
γκαιουτεᾶμοὺς γκιτουρ... Ἐθβι, κλαινε Λατινε,
μαζὶ μὲ τὴν Λατινα.

Ἔρατοι γάμοι τοῦ Πῶπ τοῦ Βλάμη.

Ἐγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πῶς τουτοῖν τὸν μῆνα
ὁ φίλος Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν ἔπειρε τὴν Χρυστίνα,
τέρφην ψυχῆς και πνεύματος, κόρην Κορομηλά,
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχεταί τοῦ κόσμου τὰ καλὰ.

Και καμπόσαις ποιμαῖαις,
μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίας

Τὰ καθ' Ἡρῶ και Δεάνδρον, ἀγγών ψυχῶν ἀγάπη,
μετὰ φρονίας ποιητικῆς ἔθιμα Χιτῆραρῆπη,
διακροπεὺς Καθηγητοῦ
και τὸν Μουσῶν ἀγαπητοῦ.